

Už jen nějaký bůh...

Titul je první částí slavné Heideggerovy věty z posledního, posmrtně publikovaného interview v časopise *Spiegel*. Dovětek: „by nás mohl zachránit“. V té větě použil Martin Heidegger nestandardním způsobem člen u podstatného jména *Gott* – místo obvyklého *der* užil člen neurčitý *ein*, patrně aby dal zaznít svým pochybnostem o jeho existenci. Chci se pokusit, zejména ve stopách francouzského filosofa Rémi Bragua, o charakteristiku toho našeho Boha – Braguova kniha se nikoli náhodou jmenuje *O Bohu u křesťanů a o jednom nebo dvou dalších*. A v návazání na loňskou přednášku o morální teologii také o ukázání, v jakém smyslu nám může pomoci, eventuálně i o tom, co nabízí konkurence. Řeč tedy bude o Tom, který je jeden, ale ne tím nejjednodušším způsobem, který je otec, ale není mužského rodu, mlčí, protože už všechno sdělil, ale ne proto, že by po nás cokoli chtěl; odpouští, ale přitom zná naše svobodné rozhodnutí, které od nás očekává, zda trpělivě či netrpělivě, toť věru otázka, protože na rozdíl od nás má času dost.

Doc. PhDr. Zdeněk Pinc

studoval divadelní vědu, sociologii a filosofii na FF UK v Praze. V letech 1967–1968 se angažoval ve studentském hnutí, po promoci byl přijat jako aspirant prof. Jana Patočky a asistent na katedře filosofie FF UK, roku 1973 však musel fakultu opustit a po celá osmdesátá léta pořádal doma filosofické večírky, kam chodila řada budoucích filosofů. V roce 1990 byl jmenován docentem filosofie a stal se vedoucím Katedry filosofie a společenských věd na Pedagogické fakultě UK. Nyní přednáší na Fakultě humanitních studií UK, kde má mj. na starosti záležitosti studentů.